

NOORD-BRABANDER.

Dingsdag 22 September.

DICERE VERUM QUID VETAT?

Horatius.

Redevoering gehouden door den Ed. Mog. Heere Mr. J. L. A. LUYBEN, als Afgevaardigde der Provincie Noord-Brabant ter II. Kamer van de Staten-Generaal, in Buitengewone (Dubbele) Zitting van den 27. Augustus, 1840.

Wij zijn, Ed. Mog. Heeren! tot het gewichtig tijdstip genaderd, waarop wij beradslagen over voorgestelde veranderingen en wijzigingen in de Grondwet van den Staat, in het verdrag tusschen Vorst en volk, in eene wet welke het plechtanker van het geluk en de welvaart van Nederland behoort te wezen. Om mijn gevoelen over de aanneming of afstemming der voorgestelde wijzigingen in deze dubbele Kamer te vestigen, heb ik mij afgevraagd, of eenig voorstel tot verandering van het staatsverdrag kan worden onderzocht, bediscussieerd en aangenomen, zonder dat allen, die daaronder zullen moeten leven en daardoor worden beheerd, aan dat onderzoek, aan die discussie deel nemen. Ik deed mij nog de vraag, of, zoo ik al eens de eerste vraag toestemmend beantwoordde, er dan nog wel genoeg was gedaan, om het gewijzigd staatsverdrag het plechtanker van ons volksgeluk te kunnen noemen? In de overweging der oplossing van de eerste vraag, wilde ik niet blijven stilstaan bij de bedenking, of aan den afstand van de zindelijke gewesten van het thans ontbonden Koninkrijk der Nederlanden de Staten-Generaal al of niet hunne goedkeuring hadden moeten geven. Wij waren wel niet in eenen eigenlijk gezegden oortop, doch de staat van spanning en oneenigheid met België mogt ook niet met de benaming van brede worden bestempeld. Ik vind mij derhalve door het 2de lid van art. 58 der Grondwet niet gebonden, noch verplicht, om tegen de wettigheid van den gedanen afstand, op te treden. Ware dit het geval, dan zouden, om deze reden alleen, geene beschouwingen, hoe zwaar ook wegende, mij kunnen overhalen, om iets aan de Grondwet te helpen veranderen, zoo lang die goedkeuring door de Eerste en de gewone Tweede Kamer der Staten-Generaal niet was verleend.

Hoe zeer ik ook de onthinding en van eenschering van het schoone Koninkrijk der Nederlanden, van die schitterende parel aan de kroon van Europa heb betreurd en zal blijven betreuren, wil ik daarom den moed niet geheel la'en zinken. Ik durf mij nog veel goeds voorstellen en eene heldere toekomst te gemoet staren, indien wij in dit gewichtig oogenblik met de beradenheid, aan welke wij ons moeten houden, en de wijsheid, waaraan wij ons moeten houden, het voor ons liggende werk opnemen en behandelen. Van die beradenheid uitgaande, stuit ik al aanstonds op het verzuim van oproeping van Limburgsche afgevaardigden in deze dubbele Kamer der Staten-Generaal. Het Hertogdom Limburg maakt deel van dit Koninkrijk; de steden Maastricht en Venlo hebben niet eens verplichtingen aan den Duitschen Bond; de eerstgenoemde is, wat meer zegt, nooit door Belgische magt bezet geweest; en noch de Limburgers in het algemeen, noch de bewoners van de genoemde twee steden, nemen deel aan de beradslagingen eener vergadering, waarin hunne dierbaarste belangen ter sprake komen en worden behandeld. Is het regtvaardig, die Nederlanders (zij zijn dit allen, de Maastrichtenaars, omdat zij nooit onder de magt des oostlands bukten, de overigen *jure postliminii*, omdat derzelver afval gedwongen was), is het regtvaardig, vraag ik, die Nederlanders buiten deze beraadslaging te houden? Neen, zeker niet, Ed. Mog. Heeren! en dit noopt mij, om reeds van nu af te verklaren, dat, indien de loop der zaken niet mij niet overtuigd, dat aan de Limburgers in dezen geen onrecht geschiedt, ik tegen de dertien wetten zal stemmen, welke aan onze beraadslagingen zijn onderworpen.

Ik deel niet het gevoelen van eenige leden, die de vasthechting van Limburg aan Nederland niet verlangen. In tegendeel, ik heb die vasthechting op het oog, toen ik bij de laatste beraadslaging vóór de aanneming van het tractaat van 19. April 1839, over de betaling van Belgisch handeel in de renten van de publieke schuld, tegen mijne gewoonte in raoc die wet stemde. Ik wilde dat gedeelte van Nederland niet aan België afstaan. Toen België voor ons was verloren, wilde ik althans behouden het tractaat der 24 artikelen ons toekende. Daartoe had ik alles veil. Dit wil ik nu ook behouden, en de bewoners van dat gedeelte des rijk tot de wijzigingen der Grondwet, welke ook hen regeren moet, laten medewerken.

De beantwoording der tweede vraag, ofschoon deze negatief wezen zal, zoude evenwel voor mij, om die reden alleen, geene algemeene afstemming van het voorgestelde ten gevolge hebben. Indien men mij overtuigt, dat ik over het bezwaar van de niet-oproeping der Limburgers kan heen zien, en eene tweede bewegende, waarover ik straks zal spreken, mij niet wederhield, dan zoude ik het goede, wat de voorgestelde wijzigingen behelzen, aannemen, doch het ongenoegzame verwerpen, om iets beters te verkrijgen, en dat betere der regering aanwijzen, ten einde aan de gewone Tweede Kamer der Staten-Generaal te worden voorgedragen en in overweging gegeven. Die aanneming zoude zich bepalen bij de eerste wet, regelende de verdeling des Rijks; bij de tweede, over de inhuldiging des Konings; bij de vijfde, afschaffende het doelloos en onuitvoerbaar geworden 98. artikel der Grondwet; bij de zesde, brengende tot het domein der wet, wat bij reglement konde worden bepaald, en zulks nog wel het stemregt; bij de ze-

vende, regelende het inkomen der kroon; waaromtrent het bezwaar over de aan onzen tegenwoordigen Koning overgedragen dothemen, voor mij is weggenomen door eene bij de vroegere beraadslagingen gegeven oplossing van Zijne Excellentie den minister van Justitie; bij de negende, welke eene belangrijke verbetering in de beraadslagingen over de begroting der staatsuitgaven en de middelen tot het rijk derzelve, aanbrengt; bij de tiende, vaststellende het beginsel van periodieke afstreding der stedelijke raadsleden.

In de derde wet zoude ik nimmer kunnen toestemmen, ten zij men aan den Raad van State andere attributen toekende; ten zij men daarvan iets meer maakte, dan een enkel adviserend ligchaam, een geheimen raad des Konings. Maar dit staats-ligchaam georganiseerd gelijk in Frankrijk, of wellicht eenigzins anders en meer overeenstemmende met de Nederlandsche zaden en gewoonten, doch in allen geval bekleedt met de magt van beslissing in sommige contentieuse zaken, dan zoude ik deszelfs aanzijn allernuttigst, allertalzaamst beschouwen. In deszelfs tegenwoordigen toestand, zie ik daarin geen overwegend nut, omdat de gewone Kabinet-raad in de plaats van den Raad van State kan optreden, en alzo eene aanzienlijke uitgaaf aan de schatkist worden bespaard.

In de representatie, aan de verschillende gewesten des Rijks toe te kennen, moet eene verandering worden gebracht. Ik geef voor een oogenblik toe, dat Holland, zuider- en noorder kwartier, 22 afgevaardigden in de Tweede Kamer der Staten-Generaal behoude, dan vervalt nog de reden niet, waarom aan Noord-Brabant acht en aan Gelderland zeven leden behooren te worden gegeven. De bevolking der gewesten, welke zeker de beste maatstaf voor de verhouding en evenredigheid der vertegenwoordiging is, vordert dit. Vermits het vierde voorstel die vermeerdering niet bevat, kan ik daaraan binnaf mijne goedkeuring schenken.

De achtste wet, handelende over het bestuur in de Kolonien, is mij niet voldoende. Ik verklaar rondhoestig, dat ik liever behoude wat ik thans in de grondwet heb. Dan immers komt die hoogst aangelegene zaak jaarlijks, of om de twee jaren, indien het negende voorstel wordt aangenomen, op nieuw ter sprake; en zoo vermenen wij wellicht eenmaal alles, waarop ik ter goeder trouw vermenen, dat het Nederlandsche Volk aanspraak maken kan, te weten behoortlike rekeningen, en geene staten van ontvangsten en uitgaven, zonder justifieerbare bescheiden; want de invoering van zulke staten is in de achtste wet over het hoofd gezien. Ook zal ik de woorden: *bij uitsluiting*, in art. 60 der Grondwet niet behouden; omdat daardoor de noodtoestand van de wetgeving, in alle aangelegenheden der volplantingen, hoe nuttig deze soms ook zoude kunnen wezen, geheel wordt ter zijde gesteld.

Hoe behoornelijker het elfde voorstel zich ook voor doe, kan het mijn goedkeuring nimmer wegdragen. Hieromtrent zal ik mijn gevoelen in zeer weinige woorden uiten. Aan die verbeteringen van de handelingen der Rekenkamer, ontbreekt de zoogenaamde wet van rekeningen. In 'slands finantien wil ik wel eene controle op eene controle hebben; en daarom kan ik mij het vroeger gegeven antwoord van de regering op deze aanmerking niet laten welgevalten. De rekeningen van 's Rijks ontvangsten en uitgaven, door de Rekenkamer geliquideerd, behooren bij eene wet te worden afgesloten. Hierna ligt een waarborg, welke de beroorde toestand van 'slands finantien noodzakelijk maakt, en de onderooyding van tien kommersvrije jaren dringend aandraaft.

De twaalfde wet zoude ik nimmer kunnen aannemen, omdat hare terordeningen niet die waarborgen aanbieden, welke in eene constitutioneele Monarchie gebiedend noodzakelijk zijn. Ik wil eens toegeven, dat de voorgestelde verantwoordelijkheid der ministers met het *confessio* eene groote verbetering medebrengt. Edoch het is dan nog slechts een halve maatregel, zoolang de procureur-Generaal bij den Hoogen Raad, zonder tuschenkomst van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, met de vervolging der verantwoordelijke ministers blijft belast. De Tweede Kamer moet tot de vervolging kunnen besluiten en deze requireren. Daaraan moet de procureur-Generaal gehoorzamen, of de geheele bepaling, hoe heilzaam anders ook, blijft eene ijdele woordenpraal. Indien de voorgestelde verandering niet in dezen zin wordt gewijzigd, heb ik deze wijziging zelfs in het geheel niet.

Het dertienste voorstel, adewel uit den boezem van de Tweede Kamer onafschrikkelijk, is, naar mijn begrip, volsrekt onaannemelijk. Om daar van iets goeds te kunnen maken, moest men beginnen met art. 129 van de Grondwet zoo te wijzigen, dat de edelen of ridderschappen geen afzonderlijk bestanddeel der provinciale Staten konden kiezen. Reeds vroeger, bij de beraadslaging over deze voorstellen in de gewone Tweede Kamer der Staten-Generaal, betoogde ik dat het aan de ridderschappen toegekend regt van keuze voor de provinciale Staten een privilegie is, aandruischende tegen de gelijkheid voor de wet, welke alle Nederlanders bezitten uit kracht van de zelfde Grondwet, waarin de aangewezen *abnormale* bepaling wordt ontmoet. Hoe! een zeer klein getal van 's Konings onderdanen zal, omdat het eene bevoorregte *caste* uitmaakt, voor eene afzonderlijke keuze van leden voor de provinciale Staten, eenen invloed op de regering van den Staat uitoefenen, welke in den het bereik van de andere klassen der ingezetenen is? De edelen of leden der ridderschappen kunnen kiezen in de steden en met de eengengeeften; maar de leden van de stedelijke regeringen en de eengengeeften, niet tot de ridderschappen behoorende, kunnen nimmer als kiezers in de ridderschappen optreden. Dit is eene stonden-

de ongelijkheid. Dikwerf hebben stedelijke regeringen en kieskollegien van eigeners leden van de eene of andere ridderschap ter provinciale Staatsvergaderingen afgevaardigd, doch ik houd het voor onmogelijk, dat men een voorbeeld aanwijze van de keuze van een *roturier* door eene ridderschap. Niet slechts het welbegrepen belang van het Nederlandsche volk in het algemeen, maar zelfs het gezond verstand vordert de verandering van art. 129 der grondwet. Daarom rent behelst de *dertiende* wet niets. Daarom is zij gebrekkelig en niet aannemelijk. Men moet hier niet van afleiden, dat ik de ridderschappen zoude willen doen supprimeren. Wel verre van daar! Ik wil dezelve gaarne laten bestaan, en misgun die eer niet aan hen, die tot deze bevoorregte *caste* behooren. Indien men die lichamen maar niet als regt hebbende, om een *afzonderlijk* kieskollegie uit te maken, behoudt, dan vergenoeg ik mij gereedelijk met al derzelver andere regien en privilegien, zij moeten slechts beroofd worden van het dubbel regt van keuze, omdat hierin, grondwettig geredeneerd, een onregt ligt opgesloten. Voor het overige wil ik derzelver bestaan en voortregien niet aanraken. Art. 130 ondergaat wel eene wijziging, welke reglementen, tot heden toe bij besluiten vastgesteld, voor de toekomst onderwerpen en binden aan de wet. Dan, de maatregel *niet het geheele doel*, zoo men art. 129 ongewijzigd laat bestaan; en ik kan wel *heele*, maar geene *halve* maatregelen helpen vaststellen in eene wet, welke voor het welzijn van Nederland met dikwerf moet worden gewijzigd of veranderd.

Ziet daar, Ed. Moz. Heeren! mijne beschouwingen over de voorgestelde veranderingen in de grondwet! Ik moet hier bijvoegen, dat, uit aanmerking van het veelvuldige, wat het voorgestelde te wenschen overlaat, ik welligt beter doe met *alles* te verwerpen, dan met *het weinige goede*, hetgeen voor ons ligt, aan te nemen. Dit was de tweede beweegreden tot afstemming der voorgestelde wijzigingen, op welke ik bij den aanvang van mijn advies doelde.

Al werd ik dan ook, ten aanzien van het niet oproepen van afgevaardigden uit *Limburg*, door het licht in de verdere beraadslagingen te verspreiden, bevredigd, geloof ik in gemoede, dat ik en de regering en de natie eene dienst bewijs, bijaldien ik mij tegen al de gedane voorstellen verklaar. De regering krijgt daardoor de handen ruim, om de wijzigingen op eene breedere en meer vrijgevige schaal aan de gewone Kamer voor te dragen en door eene nieuwe dubbele Kamer te laten beoordeelen en daarover beraadslagen. De natie mag daarvan verwachten, dat de wijzigingen meer met hare zoo luid aangeheven en met klem van redenen geopenbaarde wenschen, met hare zoo billijke en regtmatige verlangens zullen strooken. Mij in deze stelling, als vertegenwoordiger der natie, tegenover de regering plaatsende, word ik gedrongen, om goed en kwaad te verwerpen, ten einde iets beters, iets *echt goeds* te erlangen.

Er blijft mij nog over, wenschen te uiten, welke ik gaarne eenmaal en wel spoedig zoude vervuld zien. Ik wensch als verdere wijzigingen in ons staats-verdrag te zien opnemen *de vrijheid van onderwijs*. Die vrijheid versta ik op deze wijze: hetwelk bekostigd wordt door de regering, behoort te worden geregeld door de wet. Verder moet het aan elken vader, aan elken voogd vrijstaan, zijne kinderen en pupillen te doen onderwijzen door leermeesters van zijne keuze. Het moet ten dien einde aan een ieder zijn vrijgelaten, openbaar onderwijs te geven, mits hij hebbe een getuigschrift van zedelijkheid en bekwaamheid, om het even in welk gewest van het Rijk hij zulks hebbe verkregen. Zoo moet iemand b. v. met een attest, in *Noord-Brabant* of *Zeeland* uitgereikt, in *Groningen* of *Vriesland* openbaar onderwijs kunnen geven; en omgekeerd hij, die in *Groningen* of *Vriesland* bekwaam is geoordeeld en zedelijke waarborgen heeft, in *Noord-Brabant* en *Zeeland* vrij en ongehinderd eene openbare school kunnen openen. Ik heb de beweegredenen voor die gereclameerde vrijheid vroeger in eene nota ontwikkeld, welke door de nieuwspapieren is opgenomen en publiek gemaakt. Ik zal mij derhalve voor het oogenblik van eene breede uiteenzetting dezer zaak onthouden. Alleen wil ik nog verklaren, gaarne toe te geven, dat de regering zorge voor den voortgang van geleerdheid en verlichting, dat zij dezelve aanmoedige. Dit keur ik goed en doe in zoo verre hulde aan de bepaling van art. 226 der grondwet. Maar dat artikel moet geen middel in de handen der regering zijn, om het onderwijs in deez' of geen *établissement* of kollegie te belemmeren; om zulk *établissement* te sluiten, en wat des meer zij. De grondwet moet nevens de bepaling van art. 226 in een nieuw artikel, met duidelijke woorden, *het onderwijs vrij verklaren*. Zoo, en zoo alleen, wordt de pas tot willekeurige belemmering op eens afgesneden. De regering behoeft daarvoor niet terug te deinzen. Zij neme slechts tot voorbeeld, wat in *Frankrijk* door den minister van het openbaar onderwijs, bij eene plegtige prijs-uitdeeling, onlangs is gezegd: „Bientôt à côté des écoles nationales” (zegt de heer *Cousin*), „s'éleveront des écoles privées, où toutes les méthodes, tous les systèmes, que peut avouer la raison publique, seront librement essayés. L'université applaudit d'avance à tous les efforts, qui viendront s'unir aux siens, pour accroître et propager les lumières. Placée au-dessus des caprices de la mode, marchant sans bruit, comme le monde, suivant la parole de son glorieux fondateur, l'université est sûre de sa force et pleine de foi dans son avenir, qui est celui de la patrie elle-même.” Zoo denke ook de Nederlandsche Regering en verklare het onderwijs *vrij*!

Over de vrijheid van godsdienst behoeft ik mij niet te uiten. Deze is in de grondwet gewaarborgd. Alleen de uitoefening van dat gewaarborgd regt heeft hinder geleden; en het is te betreuren, dat ter gelegenheid van de inroeping en gebruikmaking van die vrijheid, burgers van den Staat, die door de grondwet behooren te worden beschermd, met militaire inlegering zijn gekweld geworden en in zoo verre *als buiten de wet gestelde menschen* behandeld. Wanneer ik de vrijheid van onderwijs, in den zin ook als ik zoo even zeide, verkrijgen kan, heb ik voor mij genoegzaam waarborg voor de vrijheid van godsdienst. Dan zijn mij op dat stuk de bepalingen van art. 190 en 191 der grondwet allezins voldoende, omdat van de eene zijde de regering zien moet, dat een stelsel van dwang in de uitvoering dier artikelen ten verderve leidt; en van den anderen kant de vrijheid van het onderwijs het aankomend geslacht tegen de on-

derdrukking van de onschatbare vrijheid van godsdienst zal wapenen.

Met een verantwoordelijk ministerie, in den waren zin des woords, en directe verkiezingen, welke ik eenmaal wensch te zien verwezenlijkt, verlang ik de magt van ontbinding der Kamer aan den Koning te laten gekend. Dit laatste verlan, omdat zonder hetzelfde, de geheele magt der regering in de Kamer zoude zijn overgebracht. Dit zoude den ondergang van de constitutioneele monarchie ten gevolge hebben. Wanneer de Kamer met de ministers niet meer kan harmonieren, moet de Koning dezelve kunnen ontbinden en zich alzoo beroepen op het volk. Zendt het volk dan dezelfde of gelijkdenkende afgevaardigden in de Kamer terug, dan is het ministerie gewaarshuwd en moet of eenen anderen weg van regering inslaan, of aftreden. Zoo blijft het evenwigt tusschen de verschillende takken der wetgevende magt gehandhaafd en heeft men noch *absolutismus*, noch *anarchie* te duchten. Ik wil de directe verkiezingen niet in eenen al te breedten zin. Zij moeten zich niet verder dan tot den eenigzins goeuden burgerstand uitstrekken, dat is tot die ingezetenen des Rijk, die eene ietsbeduidende som in de directe belastingen betalen. Dezen hebben belang en regt om hunne vertegenwoordigers te kiezen, en mogen in regtvaardigheid, van dat regt niet verstoken blijven.

Art. 68 der Grondwet draagt het regt van dispensatie voor de gevallen, niet bij de wet voorzien, in den regel aan de Staten-Generaal op. Wanneer de Staten-Generaal niet vergaderd zijn en de zaken niet gevoegelijk uitstel kunnen lijdén, dispenseert in die gevallen ook de Koning. Dit laatste geschiedt dus bij uitzondering. Men zal echter *weinige* of misschien *geene* gevallen kunnen vinden, waarin dispensaties door de Staten-Generaal zijn verleend. De Koning in legendeel verleent er vele. Ik houde mij verzekerd, dat Z. M. het niet anders doet, dan in gevallen, welke geen uitstel dulden, en met in achtneming van de waarborgende formaliteiten in artikel 68 voorgeschreven. Edoch ik acht het verkleenen van veelvuldige dispensaties in het algemeen niet noodzakelijk, zelfs minder goed. Ik zoude daarom wenschen, dat alleen de Koning dispenseerde, maar in geene andere gevallen, dan in de zoodanige, waarin het regt van dispensatie aan Hoogstdezelve *bij de wet* is toegekend.

De Staten-Generaal hebben lang en met regt geklaagd over de in dit land zoo hoog opgevoerde pensioenen. Indien wij de enorme pensioenlijst raadplegen, dan moeten wij allen erkennen, dat deze een der inderende en vernielende kankers van de schatkist is. Aan dat werk moet voor de toekomst eene krachtige hand worden geslagen. Om dit met vrucht te doen, behoorden *bij de wet* de gevallen te worden bepaald, in welke pensioenen kunnen worden toegestaan, en een *maximum* tot stand gebracht, hetwelk nimmer zoude mogen worden overschreden. Ook zoude daarin behooren te worden aangewezen de aan de verschillende categorieën van ambtenaren toe te kennen sommen en het getal dienstjaren, na welker vervulling regt op pensioen zal zijn verkregen.

Deze wenschen voeg ik bij datgene, wat ik hier boven als goed heb beschouwd, wat ik als te verbeteren aanwees. Moge de regering bevroeden, dat ik die wenschen opregtelijk zoowel in haar belang, als in dat van het Nederlandsche volk, heb uitgeboezemd! Dan zal zij mij regt laten wedervaren! Moge zij aan deze wenschen gehoor geven en door nieuwe voordragten tot wijziging der Grondwet toonen, dat zij het geluk van *Nederland* wil! Dan zal zij in het vertrouwen en de liefde des volks ruimschoots terug vinden, wat zij door eene welbegrepen toebereijheid vermeent te hebben verloren! Hara magt toch zal daarbij niets verliezen. Zij krijgt dan goedwillig van een dankbaar volk wat zij thans door ernstige maatregelen erlangt, van een volk, dat hare gangen gadeslaat en niet tevreden is over den schoorvoetenden tred, met welken zij tot de voorgedragene veranderingen en wijzigingen in ons staatsverdrag is genaderd; veranderingen en wijzigingen, welke zij bovendien nog met eene mathematische nauwkeurigheid heeft afgepast. De natie verlangt meer. De regering zij derhalve niet te karig. Het Nederlandsche volk verdient toegankelijkheid en vertrouwen van de zijde der regering, omdat het in dagen van spanning en onrust de regering te hulp snelde en voor *Europa* een loonbeeld was van trouw en vaderlandsliefde.

ENGELAND.

LONDEN, 15. September.

De toestand der Princes *Augusta* wordt van dag tot dag bedenklijker, zij heeft een zeer slechten nacht gehad.

Men schrijft van *Woolwich*: Met schijnt zeker dat de onlangs naar de Middellandsche Zee gezonden troepen, bestemd, zoo men dacht, om de detachementen van Gibraltar, Malta en Corfu af te lossen, integendeel moeten dienen om deze bezettingen te versterken. Men is voornemens een zeker aantal artilleristen naar Constantinopel te zenden om de Turken de manoeuvres van dat wapen te leeren.

OOSTERSCHE ZAKEN.

PARIS, 16 September. Men meldt ons den 27. Augustus van Constantinopel, dat de Muzelmahsche bevolking dezer hoofdstad schijnt den jongen Sultan alles behalve toegedaan; de geest van het leger en vooral der geregelde troepen boezent zeer veel ongerustheid in. De Coërcitive middelen, welke de Kapitein Napier met een zoo slecht gevolg beproefd heeft, houdt men gedeeltelijk verborgen.

M. de Pontois heeft den 22. in dertien dagen een postbode van Parijs ontfangen. Er is veel spraak van eene krachtvolle nota welke hij de Porte zou hebben voorgelegd, waarin hij verklaarde, dat de tegenwoordigheid van een eenigen soldaat of van een vreemd vaartuig te Constantinopel, als een oorlogsverklaring aan Frankrijk, beschouwd zou worden. De uitleggingen, die ten dien opzichte, aan M. de Pontois gegeven zijn, hebben, zoo men zegt, de taal van den franschen ambassadeur merklijk doen bedaren.

Den 25. is er een grooten raad aan de Porte gehouden, waarin de Egyptische kwestie op nieuw is behandeld.

Volgens de bijzondere berigten uit Parijs van den 15. haarde het aldaar eenige verwondering, dat er geene nadere tijdingen uit het Costen bekend gemaakt waren, daar toch regelmatig den 11.

of den 12. van elke maand eene stoomboot uit de Levant te Toulon aankwam en er dus alle tijd was geweest, om den inhoud der door dezelve aangebragte berigten door den telegraaf in Parijs te doen kennen, en dezelve aldaar openbaar te maken. Volgens loopende geruchten zou de Fransche regering werkelijk in den morgen van den 15. een telegraphisch betigt ontvangen hebben, hetwelk gebeurtenissen van het hoogste gewigt zou betreffen en bepaaldelijk de ontschepping op de Syrische kust van 15,000 Turken en 6,000 Engelschen zou melden. Men zag met verlangen de uitgave der avondbladen te gemoet, om zekerheid deswege te erlangen.

FRANKRIJK.

PARIS, 16 September.

PORTUGEESCHE OPSTAND.

Wij ontvangen brieven van Lissabon onder dagteekening van den 7. dezer. De opstand schijnt zich meer en meer uit te breiden. Verscheidene torpsen te Peniche, Leiria, Braga, Santarem en vooral in de Algarven, hebben zich onder het vaandel des oproers geschaard. Men zegt dat de Majoor-Generaal Graaf Das Antas zich aan hun hoofd heeft gesteld.

De opperbevelhebber roept al de strijdkrachten, waarop hij gelooft te kunnen rekenen naar Lissabon terug. De volslagen uitputting der schatkist maakt deze zoo hachelijke aangelegenheid nog bedenkelijker.

Volgens de laatste berigten van Madrid is deze stad opgepropd met troepen. Die er van alle kanten aankomen. De rust schijnt er evenwel niet bestoord te zijn.

De groote steden der verschillende provinciën gaan voort met de beweging der hoofdstad te volgen. Salamanca, Carthagena, Guadalagarrá enz. hebben junta's daargesteld.

Het in staat van verdediging stellen der Hoofdstad evenzeer als van bijna geheel Frankrijk gaat regelmatig voort; langs alle kanten zijn bevelen afgezonden, strekkende, om den loop dezer werken, zooveel mogelijk, te bespoedigen. — De meeste groote Journaalen van Frankrijk, als de *Débats*, *Constitutionnel*, *Siècle*, *Courrier-Français*, *National* en *Temps*; allen keuren die krachtontwikkeling, zonder eenige bedenking goed, ja, juichten haar luide toe. Het denkbeeld is, dat men eene houding van klem en nadruk moet aannemen, die zowel van binnen ontzag inboezemt, als daarbuiten eerbied en onversaagdheid voor Frankrijks vijanden zal aanduiden.

NEDERLANDEN.

Utrecht, 27. Sept. De arrondissements-regtbank heeft heden uitspraak gedaan in de zooveel gerucht gemaakt hebbende zaak van mevrouw de Baronesse Taets van Amerongen, geboren Baumhauer. In aanmerking nemende, dat de getuigde omstandigheden, omtrent onderscheidene feiten, op zich zelve en niet in genoegzaam verband stonden; — dat ook van geen hoos opzet der moeder, noch van benadeeling der gezondheid van het kind was gebleken; zoo min als dat de grenzen der kastijding, aan de ouderlijke magt toegekend, waren overtreden; en er alzoo geen misdrijf naar de wet aanwezig te achten was, — is de beklagde vrijgesproken.

Wij puttegen uit de Arnhemse Courant van Don-
derdag 11. het volgende:

Hoe de officier bij de regtbank te HERTOGENBOSCH de
dagbladen beschouwt als Sirenen; en hoe de president
van het Geldersche gerechtshof over eenige dagblad-
schrijvers spreekt, die zoo gaarne onrust willen aan-
kweken.

Wat de Staats-Courant vereenigt, behoort de Arnhemse niet te scheiden. De Staats-Courant nu vereenigt, en geenszins ten onrechte in ons oog, de heeren VAN SON en VAN RAPPARD in haar zelfde bijvoegsel van Dingsdag, 8 September. De eerste wordt welligt spoedig president van het hof van Noord-Brabant; de tweede was, geen twee jaren geleden, nog officier van de regtbank te Zutphen.

Beiden echter zijn groote staatkundigen; de heer VAN SON is daarboven een zeer belezen man, die zijne redevoering doorspekt heeft met Latijnsche en Grieksche aanhalingen, die van *le jeu de femme* en *madame DE STAEL*'s perfectibiliteit, en dan ook nog van vermomde republikeinaren heeft gesproken.

De heeren VAN SON en VAN RAPPARD zijn gedurende hun officierschap dan ook bijzonder in de gelegenheid geweest om in de geheimen der hogere staatkunde zoo wel als in den geest der natien in te dringen. Zulk eene loopbaan van conclusiën en jagt op boosdoeners is een genoegzame waarborg van ervaring in zaken van staat. Heeft men eenige jaren in zulke betrekking gesluisterd, dan voorzeker mag men zich wel eenige *airs* geven tegenover personen die misschien nog nooit een ambt hebben bekleed, die het waarschijnlijk niet eens tot de waardigheid van hof of denwaarder bragten, en die tot slaving hunner woorden, slechts redenering bijbrengen en bewijzen uit de geschiedenis geput. Wat gezag, wat waarde toch kunnen dergelijke bevestigingen hebben, als zij aandruischen tegen de uitspraak van eenen Metternich-VAN SON of eenen Talleyrand-VAN RAPPARD!

Wanneer men politieke staatsbetrekkingen bekleed heeft, diplomatische zendingen heeft vervuld, het mechanismus van staatsinrigtingen heeft doorschouwd, en ook bij vreemde natien heeft gaderingen, — als officier in den Bosch of te Zutphen; — wanneer men de oudere geschiedenis heeft geraadpleegd, en bij de nieuwere terugvond dezelfde inlichtingen en lessen omtrent den aard van volken en regeerders — in processtukken over eenen middelmuur of wat gestuven hout —; wanneer men den geest des tijds bestudeerd heeft — in commentariën over de registratie —; en als een publicist heeft geschitterd — door het ontwerp van een wetboek van strafvordering, op zich zelf en in vergelijking met de Fransche wetgeving te beschouwen —; dan zeker heeft men zijne politieke kunde en bevoegdheid genoegzaam bewezen, dan staat men op een standpunt waar men duijzelig zou kunnen worden van verwaandheid.

Het gevoelen van dagbladen en dagbladschrijvers tegenover dat

van den alombekenden heer VAN SON, of dat van den grooten staatsman VAN RAPPARD!

Men moet dan ook zien hoe die heeren ze van de hoogte hunner muits en de diepte hunner *simares* beschouwen!

Sirenen, had de eene ze genoemd; doch waarschijnlijk slechts om zijne mythologische kennis te vertoonen. » Als de gezellen van ULYSSES (zeide de heer VAN SON) betaamt het ons de ooren te sluiten (met was werden ze zelfs toegestopt, mijnheer VAN SON) voor de sirenen van het *journalisme*, welke ons hare gevoelens als welken willen opdringen. » Daar echter » Grooten Heeren die advantage hebben, dat alle haere gemeente ende dagelijksche actiën door wereldwijze Luijden werden geglosseerd als aanleghselen van groote secrete desseijnen, daarop misschien nooit en is gedacht (1), zoo kunnen wij niet ontveinzen dat sommige van die luijden in de mythologische tirade van dien grooten heer VAN SON een secrete desseijn hebben willen bespeuren. Aan de leden der Kamer — zeggen zij — moest, volgens den officier der Bossche regtbank, de ooren worden gestopt, opdat zij niet naar de dagbladen mogten luisteren; gelijk ULYSSES aan zijne medgezellen de ooren sloopte, opdat zij niet naar de Sirenen zouden luisteren, wier zang anders onweerstaanbaar beschouwd werd, als de taal der waarheid die men kan niet weten, soms in de dagbladen mogt worden verkondigd, en waarnaar het dus raadzaamst is volstrekt niet te luisteren. Wie echter hier de stop-Ulysses zijn zou, en waarmede de ooren zoudden worden gestopt, dit hebben wij van de wereldwijze luijden niet kunnen vernemen.

Hetzij echter de heer VAN SON meende zich alzoo genoegzaam te hebben verklaard voor den wijze, en geloofde dat het nadeelig effect van het complimenteuse woord *Sirenen* voor het publiek moest worden weggenomen, hetgeen, gelijk men weet, steeds naar het verbodene haakt; hetzij hij nu ook zijne medische kunde wilde doen opmerken, — hij noemde daarop de arme *Sirenen* eene *superfetatie* (eene overbevruchting, lezeres; *si donc!* niet waar, *si, Monsieur DU SOLEIL!* » Eene superfetatie, welke zich als eene derde magt, ja als een ander oppergezag, zonder zending of roeping (behalve art. 227 der grondwet toch mijnheer VAN SON) in den staat opwerpt, en wier gewaande lessen meestal niets anders zijn dan de wanhoopskreten van misnoegden of heerschzuchtigen.

Peste! où donc mon esprit prend-il ces gentilleses? Wonderlijk maar, dat zooveel duizende burgers dagelijks die wanhoopskreten lezen, en zoo veel honderden zelfs er eene aanzienlijke som voor betalen om ze te kunnen bewaren en herlezen. Zou er geen middel wezen om ook de oogen der natie daartegen te sluiten, mijnheer VAN SON?

Jonkheer VAN RAPPARD echter is nog boozter geweest dan de heer VAN SON. Sinds zijne verheffing van officier te Zutphen tot president te Arnhem schijnt Z. H. W. G. veel criminelere geworden. Hij spreekt van geen *Sirenen*, maar van eenige dagbladschrijvers, die zoo gaarne onrust willen aankweken. Het is, als zat hij reeds in toga en *simare* een arrest over dezelve uit te spreken. » Ik trede hier niet op — zegt hij — om het verkiezingsstelsel bij de grondwet daargesteld in alle leden en deelen te verdedigen (de hoogedel achtbare heer verdedigt het in geen enkel lid of deel) » ik wil ook de nadeelen niet afschetsen die voor onzen staat uit de directe verkiezingen zouden kunnen voortvloeijen, ik wil niet treden in het betoog, hoe de ondervinding ook van andere rijken ons leert, dat de uitkomsten zoo weinig beantwoorden aan de verwachtingen die theoretische bespiegelingen beloofden; ik wenschte slechts eenige vraag aan U Edel Mogenden te doen: indien al eens door de regering aan ons waren voorgedragen directe verkiezingen, ontbindbaarheid der Kamer, en verantwoordelijk ministerie, zoude dit bijval bij de meerderheid van U Edel Mogenden hebben gevonden? Zou dit door het meest verlichte gedeelte der natie eenparig zijn toegejuicht? Of blijkt het niet uit alles dat (gelijk dit reeds register door een bekwaam en begaafd spreker (2) uit Noord-Brabant is opgemerkt) wel eenige dagbladschrijvers, die zoo gaarne onrust willen aankweken, die zoo gaarne eenigen invloed zouden willen uitoefenen, waartoe de keus ook door minder doorzigtigen (3) zoo ruimschoots de gelegenheid zoude aanbieden, dit met gretigheid zouden aannemen, om spoedig nieuwe vorderingen te doen (Goede hemel, wat stijl!) » doch dat de groote meerderheid dezer vergadering, even als de groote meerderheid van het Nederlandsche volk, de hoofdbeginselen van het Nederlandsche Staatsregt onaangeroerd wenschen te laten; voor ieder, die gene registratieverkiezingen, geen verantwoordelijk ministerie, geen ontbindbaarheid van de Kamer verlangt, kan zeker op dien grond de herziening niet onvolledig voorkomen. — Ha, ha! eindelijk is de zin, of zoo men liever wil, de onzin uit! *Clair comme du chocolat.*

Den zin nogmaals over te lezen is ons onmogelijk; al ware er een lidmaatschap der Eerste Kamer tegen ons iachtigste jaar, mede te verdienen. Zoo veel echter meenen wij er uit te begrijpen, dat de jonkheer VAN RAPPARD aan de Edel Mogende Heeren vraagt of de meerderheid geneegen nemen zou met registratieverkiezingen en ontbindbaarheid der Kamer. Welk eene vraag! Geneegen nemen? Sterk, zeer sterk, razend sterk tegen: *inguidus et rostro*, met nagels en bek, tegen, zou de heer VAN SON de Sirenen-vreezer, zeggen. Ja wel! voor registratieverkiezingen!! Alsof dan niet dadelijk al de *Dit minores*, met hun Jupiter aan het hoofd, op zolder zouden worden gezet! — Voor ontbindbaarheid, en wat zou de Kamer daarbij winnen? Gesteld, een Koning wilde dan eens trouwen, en de landmoeder beviel hun niet, — zouden zij dan nog wel zoo gerust budgetten kunnen weigeren?

Dus, concludeert de heer VAN RAPPARD, worden zoodanige nieuwigheden begeerd door eenige dagbladschrijvers, die zoo gaarne onrust willen aankweken.

Met stilzwijgen, gelijk men ziet, gaat de edele heer de leden der Kamer voorbij, die insgelijks op registratieverkiezingen aan-

[1] Brief van W. BOEEL, Ambassadeur in Frankrijk, aan den raadspensionaris J. DE WITTE. Parijs 31 Juli 1654.

[2] Over de Sirenen.

[3] Dan de leden van Provincia's Staten, die den heer VAN RAPPARD wisten te kiezen.

drongen, den heer LUZAC, den heer VAN DAM VAN ISSELT en zoo veel anderen gelijk hij evenmin gewaagt van onderscheidene geachte publicisten, die dezelve voorstonden; allen die het bestaande kriesstelsel, waaronder Nederland zoo verachtende, afsaaken, worden door hem gerangschikt in de categorie van „eenige dagbladschrijvers, die zoo gaarne onrust willen aankweeken." Zeer satteus! men herkent er den om zijne beleefdheid en elegante manieren zoo zeer bevreemden man aan.

„Eenige dagbladschrijvers" en wat zijn dat toch voor lieden? Niet waar, mijn Heer VAN RAPPARD! een soort van letterzellers, die den ganschen dag niets anders doen dan coucanten vullen. In alle landen van Europa schrijven echter thans de eerste mannen van den staat in dagbladen. In Engeland kent men artikelen van CANNING; van MACKINTOSH, van PEELE, van GREY, van DURHAM, van BROUGHAM; in Frankrijk, van CHATEAUBRIAND, van LA MENDIÈRE, van LAMARTINE, van GUIZOT, van THIERS; NAPOLEON zelf schreef er in, LOUWIS XVIII eveneens, en nog dezer dagen noemde men een artikel, waarin LOUIS PHILIPPE de hand zou hebben gehad. VON GENZ schreef in de Oostenrijksche bladen, PUCKLER MUSKAU, VON BOTTECK, VON HERREN schrijven in Duitsehe bladen; de kroonprins van Zweden schrijft in de Zweedsche; allen in den regel nameloos dewijl het de gewoonte niet is dagbladartikels te teekenen; allen dus vallen in de rubriek van „dagbladschrijvers," lieden zonder kunde of bevoegdheid in vergelijking van een heer VAN RAPPARD, sinds een groot jaar president van het Geldersche gerechtshof, vroeger officier bij de regtbank van Zutphen; een man alom bekend om zijne politieke opvoering publicistische begaafdheid. . . . in het verborgen echter want wat ooit het politisch talent van den Zutphenschen officier of den Gelderschen president deed kennen, is, voor zoo ver wij weten, nog niet aan het licht gekomen. Of het moesten soms de redevoeringen zijn, door den edelen heer in de Kamer voorgedragen, en waarvan wij boven een staakje hebben medegedeeld. Zekerlijk, indien deze den staatsman moesten aanduiden, dan is de heer VAN RAPPARD even zeer boven die „dagbladschrijvers" verheven, als hij er zich boven verheven waant.

Getrouwd: Dr. JAN J. F. WAP, en J. A. C. J. GULJE, 's Bosch, den 17. September 1840.

Heden beviel van eene Dochter O. M. C. PASTOORS, geboren VAN DEN BOGAERT. Strekkende tot Kennisgeving aan vrienden en bekenden. St. Oedenrode, den 19. September 1840.

De WIND-GRAANMOLEN van Well, gelegen te Well aan de Maas, Provincie Nederlandsch Limburg, Canton Horst, met daarbij behorende HUIS, MOESTEREN, 2 Buiders BOUWLAND, en 1 Buiders WILDERD, is uit de hand te Verpachten, voor 3 of 6 jaren. Met 10. Mei 1841 te aanvaarden.

Deze MOLEN heeft een gemaal van circa 2000 ziele; er zijn twee paar steenen in; hij is, met bszelfs behuizingen, bijzonder voordelig gelegen, op de plaats alwaar de Heerbanen van Venlo op Nymegen, en van de Pruisische stad Goch naar de Meijerij van 's Bosch, over Vouray, zich kruisen; de nieuwe Steenweg van Venlo op Nymegen, hal tusschen Huis en Molen doorloopen; het huis, met ruime kelders voorzien is eene, van ouds vermaarde TAPPERIJ. Liefhebbers worden verzocht, zich op het Kasteel van Well te adresseren.

NB. In het Nederlandsch Limburg, wordt geene belasting of recht op het gemaal betaald.

Een Werkzaam PERSOON, biedt zich aan als Commissionair, onverschillig voor welken Handel of Zaken, tegenot van eene geringe provisie; — ook is hij niet ongenegen, om in zaken van eene of andere Handel of Onderneming, zich met iemand te associeeren. — Men kan zich met brieven franco onder letter Z onbepaald adresseren aan het Bureau van den Noord-Brabander.

Twée bekwaame MEUBELMAKERS KNECHTS van de R. G. Godsdiens vast werk begeerende, gelieve zich met franco brieven te adresseeren bij BUIYSEN, Mr. Schrijverken te Baarnmeer.

ZILVEREN EN GULDEN WERKEN, Bij A. J. BOCKMEULEN, Goud- en Zilversmid te Baarnmeer Provincie Noord-Brabant, zijn te bekomen, ZILVEREN VENERABELS, CIBORIEN, KELKEN, CHRISTUSBEELDEN, WIEROOKVATEN, MISSAALBESLAGEN, KROONEN, SCEPTERS enz. Alles tot verminderde prijzen en naar den laatsten smaak gewerkt.

J. N. COULEN, Vendmeester te 's Bosch, zal op Donderdag den 21. September en volgende dagen des Namiddags ten 2 ure ten zijnen huize laten verkoopen: Eenen Raafjen INBOEDEL, nagelaten door Wijlen den Zee Eerwaarden Heer J. HOGAERTS, Plebaan en Deken dezer Stal, en meer andere, bestaande in: Differente MAHOGNIEHOUTEN en andere MEUBELN, extra fraaije SPIEGELS, SCHILDBRIJEN, fraaije en moderne WITTE ALBASTENPENDULE met STOLP (3 weken werk), PORCELEIN, GLAS- en AARDEWERK, KOPER en TIN, veltgevulde BEDDEN, STOELN met TRIPPEN en andere ZITTINGEN en meer andere GOEDEREN, daags te voren van 's morgens 10 tot 12 en namiddags van 2 tot 4 ure te zien.

VOOR HET RIJK. A M O R T I S A T I E S Y N D I C A A T.

Administratie der Domeinen, Wegen en Vaarten, enz.

Openbare AANBESTEDING.

De Agent van het Domein te 's Hertogenbosch, zal, als daartoe behoorlijk gemagtigd, al of niet, in tegenwoordigheid van den Heer Inspecteur der Domeinen in het Eerste Ressort, ten overstaan van den Notaris JOHANNES DE BERGH, Resident te 's Hertogenbosch, op Donderdag den 1e. October 1840, des middags ten 12 ure, in het Stads Koffijhuis, op de Penmarkt te 's Hertogenbosch

AANBESTEDEN: Het doorlopend onderhoud van het gedeelte des Groeten Wegs der 1e Klasse No. 6, van af de Maasdijsche brug over de rivier de Donge, bewesten Tilburg, tot aan de vesting Grave, gedurende den tijd van drie achtereenvolgende jaren, gerekend ingegaan te zijn den 1. Julij 1840 en zullende eindigen den laatste Junij 1843; benevens het doen van eenige belangrijke Vernieuwingen, en Leverancien daartoe betrekkelijk.

Het Bestek en Voorwaarden waarop het bovenstaand werk zal worden aanbesteed, zal van heden af, ter lezing liggen, in de bureaux van den Heer Administrateur der Domeinen te Amhem, en van het Provinciaal Gouvernement van Noord-Brabant, ten kantore van den Notaris DE BERGH, te 's Bosch; te Dordrecht, in het hotel Bellevue; te Papendrecht, in het Regthuis; te Sluisecht, in de Zwaan; te Hardinxveld, in de drie Snoeken; te Gorinchem, in de Beursen in den Hooiwagen; te Sluisecht, bij de Weduwe van 't Zandt; te Werkendam, in de Zwaan, bij Bets en in 's Lands Welvaren; te Ruamsdonk, in het huis den Dijk, bij W. Knaap; te Princenhage, in den Reethoorn; te Breda, in de Kroon en in het Zeeuwsche Koffijhuis, te Klundert in de Stads-Herberg; te Zevenbergen bij H. van der Hul; te Willemstad in de Oranje Sociëit; te Lent bij Knijns; te Nijmegen, in de Rotterdamsche Wagen; te Tiel in den Gouden Leeuw; te Zaltbommel bij G. van Driel; te Grave, bij de weduwe Schoonenberg; te Breda, in de Wildeman; te Tilburg in de Gouden Zwaan en te 's Hertogenbosch, in de Logementen de Gouden Leeuw, het Keizershof en in het Stads Koffijhuis bij W. Reggers.

Zultende vier dagen vóór de aanbesteding de vereischte aanwijzing, in loco, worden gedaan en inmiddels de verdede inlichtingen te bekomen zijn bij de beambten van genoemden weg; alsmede ten kantore van den Agent van het Domein.

De Agent van het Domein voornoemd, H. W. VAN GRASVELD, 's Hertogenbosch, den 20. Augustus, 1840.

De Notaris JOH. DE BERGH, te 's Hertogenbosch, zal aldaar op de Smalle Haven bij de Abbeij, op Vrijdag den 25. September 1840, des morgens ten 9 ure Verkoopen: Eene zeer groote partij TILMERNHOUT, bestaande in allerlei soorten van DEELN, LATTEN en RIBBEN, WAGENSCHOT, YPEN-PLATEN en meer andere HOUTWAREN.

Burgemeester en Assessoren der Gemeente Nistelrode, zullen, ingevolge bekomen autorisatie, en onder nadere approbatie van Hen Edel Groot Achtb. de Heeren Gedeputeerde Staten der Provincie Noord-Brabant, op Donderdag, den 24. September 1840, des voormiddags ten 10 ure, ten Herberge van CORNELIS VAN GORT te Nistelrode, aan al publiek verkoopen:

13 Buiders, 97 Roeden, 62 Ellen WELSLAND, gelegen onder Nistelrode op Vorstenbosch, genaamd de Rietbeemden.

51 Buiders, 63 Roeden, 77 Ellen HEIDE, gelegen als voor, genaamd de Meeuwer-Heide.

18 Buiders, 79 Roeden, 40 Ellen BROEKGROND, gelegen als voor, genaamd het Nistelrodsche Brak.

Alles in Perceelen en in verschillende Massas.

Nader onderrigt te bekomen, ten huize van den Heer Burgemeester van Nistelrode voornoemd, en ten Kantore van den Heer TEUNIS DE JONG Jr. Notaris te Heesch.

HOUTVERKOOP.

Op Maandag den 19. October 1840, ten 11 ure voormiddags, zal de Notaris K. A. N. N. G. I. E. S. S. E. R, van Horst, op verzoek van den Hoog Geboren Heer Baron C. C. DE WEICHS DE HENNER, op zijn Kasteel te Geisteren, openbaar verkoopen, op een jaar eredielt, mits borg stellende, eene zeer aanzienlijke partij groote, zware CANADA'S en POPULIERBOOMEN; staande in eene kaan op de Maaswaarden, langs de Rivier aldaar, en waarvan meer dan 50 CANADA'S eene dikte van 7 voet in den omtrek hebben.

Beurs van Amsterdam, Heden, Zaterdag 19 September 4 1/2 Ure.

W. S. 3 1/2 pCt. 50 1/2, 1/2. Ditto 5 pCt. 98, 1/2, 1/2. Kansbilj. 21 1/2, 22 1/2. Hou. delm. 165, 164 1/2. O. I. 5 pCt. 94 1/2, 1/2. Ardoins 85 p. st. 21 1/2, 1/2. Metaalij. 102 1/2.

De belgische fondsen waren den 19. September, de 21 pCt. met gnotoend. de 5 pCt. 96 1/2 de 4 pCt. 86. de 3 pCt. 65 1/2. de Ardoins 21 1/2.

Te 's Bosch, bij D. A. A. DE ROOY, Boek- en Courantdrucker.